

Имало едно време един дядо
и една баба. Те си имали внучка
на име Машенка.

Един ден Машините приятелки се
наканили да отидат в гората за гъби
и ягоди. Дошли да поканят и Машенка.

– Дядо, бабо – помолила Машенка, – пуснете
ме да отида с гружките си в гората!

– Иди, само че гледай да не се отделиш
от тях и да не се заблутиш!

Отишли момиченцата в
гората, започнали да берат
гъби. А Машенка – от ягодка
на ягодка, от гъбка на гъбка –
отделила се от приятелките си.
Почнала да плаче. Почнала да вика.
Плакала, плакала, викала, викала,
но гружките ѝ не я чули.
Вървяла, вървяла Машенка
из гората и съвсем се заблутила.

Навлязла в най-гъстата гора.
Гледа – пред нея стои къщичка.
Почукала на вратата – никої
не се обажда. Бутнала вратата,
а тя се отворила. Влязла
Машенка, седнала и се замислила.
– Кої ли живее тук? – чудела се тя.
А в къщичката живеел един
стар мечок, но не бил вкъщи,
а по работа из гората.

Върнал се вечерта мечокът, видял
Машенка и много се зарадвал:
– Аха! – казал. – Сега вече няма
да те пусна. Ще живееш при мене.
Ще ми палиш печката, ще вариш
каша, с кашата ще ме храниш.
Уплашила се Машенка, домъчняло ѝ,
но нищо не можела да направи
и останала да живее в къщичката
при мечока.

